

ΣΟΦΙΚΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταστον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πολιτεθρον εὐκλεδῶν ἀγῶνων.

Μνήδς Μαίου τριανταμία,
καῦμα και τῶφον ἐπιδημία.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Πούντος ἐννεήντα δύο και με πεντακόσ' ἀκόμα,
πάλιν ἡ Φραγκιά 'στὰ κρύα μᾶς ἀφίν' ἡ παληοδρώμα.

Τὸς Φασουλῆ φευγάλα και νεράβαλα μεγάλα.

(Φασουλῆς ὁ φαμφαρῶνος
ὀμιλεῖ και σκουῖε μόνος.)

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ κι' ἰδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
νὰ εἶργω μ' ὄλα τὰ παιζῆ και με τὴν Φασουλῆνα,
νὰ γίνῃ κοσμοχαλασιὰ
σ' αὐτὸ τὸ περιβάδι,
και με τρομάρα 'στὰ νησιὰ
νὰ φεύγων ὄλαις κι' ὄλοι.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ κι' ἰδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
νὰ πάθων φασαρμῶνικαις, κισάρις, μαντολίνα,
νὰ μὴν ἀκούεται φωνὴ 'στῆς Ἀθηνᾶς τὸ φέρε
και κανταδῶρων φλογερῶν περιπαθῆς μινῶρα,
νὰ κλίσῃ καθι καφρῆνις
κι' οὔτε κανίνας κουνῆνις
μὲ σιχίδια Στρατηγικῆς, πού δὲν τὴν εἶδαν χρόνοι,
τὰ μάρμαρα τῶν τραπέζιων νὰ κατακουντζουρῶν.

Νὰ λείψων τοῦ Κουβέρτου μας προγωστοικά και κρίσεις,
Σκουλούδηων τραγάματα και διακαρτηρήσεις,
νόταις ἰδῶ, νόταις ἑκεί, και τόσα ντοκουμέντα,
πού ξεφουρνίλει σωρηθῶν σοφία με πάντινα,
κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος νὰ μὴν κουράζωντ' ἔτσι,
ἀν κι' ἔχουν σκουλοπίτσι,
κι' οὔτε νὰ γάνουν ἐξαφὰν Παρασκευῆ και Τρίτη
κι' ἔμπρὸς οἱ πόρταις Πρεσβειῶν νὰ στέκουν παραούλια,
και τὰς συκίφινς ν' ἀρχινουν με τὸν Ἀποσπερίτη
και μόλις νὰ τελειώνουμε με τῆς αὐγῆς τὴν Πούλια.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ κι' ἰδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα,
νὰ ὄω γλωμὸ σὰν Λάζαρο τὸν τάδε και τὸν δέισνα,
νὰ πηλαδουν τάφνετικά με δούλαις και με δούλους,
νὰ ὄω κι' αὐτούς τοῦ Στέμματος τοὺς σοβαροὺς Συμβούλους

μὲς 'στῆς Πρεσβείας νὰ γωθεῖν
παρακαλῶντας νὰ σωθῶν,
νὰ τρέχουν ὄλοι σὰν τρελλοί,
και νὰ μὴν ἔλθῃ κι' ἡ Βουλῆ
νὰ συζητήσῃ πατρικῶς τοῦ γένους τὸ συμφέρον,
κι' ἔδρας νὰ βλέπω Γκίγκηδων 'στὰς ἔδρας τῶν Πατέρων.

Κι' αὐτὸ τὸ βήμα τῆς Βουλῆς,
πού με κορδῶματα πολλὰ
καθε σαλιάρης Φασουλῆς
πέρνει τοῦ κόσμου τὰ μαλαὰ,
ὁ Στρατηγὸς ὁ Τουρκαλᾶς, χωρὶς νὰ σαλιάρῃσῃ,
νὰ τὸ σωρήσῃ κατὰ γῆς και νὰ τὸ πορπολήσῃ.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ κι' εἰς τοῦτο τὸ λημέρι,
πού τριγυρίζων Χάριτες ἡμέρα μεσημέρι,
νὰ κλείσουν Μπόρσαις ἔξκουσταίς, σαράφικαις και πάγκαις,
νὰ γίνων ντοκουμένης τῆς Ἀγορᾶς οἱ μάγγαις,
νὰ πάθῃ νευρικὸ σπασμὸ και τὸ 'ὄϊκὸ μου μουσι,
ν' ἀποκοποῦν Σταυρατῶν ἡ ψεύτικαις σφερούγαις,
και τῆς λεπτῆς φακλαναρι τὸ ντιστεγαλὶ λερουῖαις,
με ξελουμένα τὰ μαλλιά νὰ τρέγῃ μὲς 'στῆς ρούγαις,
και νὰ φωνάζῃ Γαλλιστί :
ἐμὸν ντιέ, μὸν ντιέ, και σακριοτί.»

Εὐδόκησε, Χριστοῦλη μου, Τούρκος κι' ἰδῶ νὰ εἶδῃ
κι' πατρικῶς νὰ ἄρσῃ,
ἔγω λαχτέρα νὰ τὸν ὄω
τὸν κύριον Ἐτέμ κι' ἰδῶ,
νὰ μὴν ἀφήσῃ μὴν ἔλθῃ κατὰ τὸν Ἐκλιῶνα,
ν' ἀρχίσῃ βουδουλας γερῆς, κρεμάλας και πλωκουῖαις,
και νὰ ρεμβάζῃ κάποτε ἔμπροσθ' στὸν Παρθενῶνα
μὲ νερυλί γιεθασίκο κι' ὀλόχρυσο ταμπούκι.

Εὐδόκησε, Χριστοῦλη μου, Τούρκος κι' ἰδῶ νὰ μᾶθῃ,
νὰ νοιώσῃ κι' ἡ Πρωτοεῦσα, τῆς στρατῆς ἡ κομπῆ,
κι' ὄλος ὁ κόσμος ὁ γλεντζέικς ὁ συντηρητικὸς
πὺς ἔχει γίνεῖ πόλεμος Ἑλλήνων-Τουρκοῦ.

«Δε τὸν ἰδῆ κι' ἡ πόλις μας, τοῦ κόσμου τὸ καμάρι,
καὶ μίς 'στὸ τόσο πεπιντενί
νὰ πίσθ' κάθε λιουτῆ
καὶ τὰ λειοντάρια νὰ φανοῦν γαιδούρια γιὰ σκαμάρι.»

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ' καὶ μέσα 'στὴν Ἀθήνα,
τῶν φώτων τὸν πυρῆνα,
νὰ δοῦμε κάθε μας θεσμό
κουρέλι μίς 'στὴ βούτα,
καὶ μὴ πολὺ παροξυσμὸ
νὰ λίμε ἀτείναι τοῦτα;»

Καὶ 'στὸ λαμπρὸν τὸ Στάδιον,
τῆς Νίκης τὸ Παλλάδιον,
ποῦ τῆς τραχάλας ἀριστιεῖ ἁνῆκαμ' ἑκαὶ πέρα
κι' ἡ δόξα 'στὴν πατοῦνα μας κατιῆθ' μὴν ἡμίρα,
Νιζάμηδες καὶ Γεγάμηδες βλοταχῶς νὰ δράμου,
καὶ μέσα 'στὴν κωνίστρα τοῦ τὰ πρέποντα νὰ κάμου.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ', καὶ μόλις γλυκορέγγει
νὰ βλέπω μούτρα Γεγάχη,
καὶ πότε χίρι τρυφερὸ τρεῖ κόμ' ἰλ φὸ Νιζάμη
νὰ μού κτυπᾷ τὸ τζάμι,
κι' ἰγὼ νὰ λίγω ἐγὼλ μ'εμπουρντά,
μὴ στίκεισθ' ἔξω σάν γαζοί,
κι' ὄριστε μέσα 'στὸν ὄντα
νὰ πρῶμε τὸν καφρὸ μαζί.»

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ', κι' ὀπότεν θ' ἀριβαρῆ
νῆαι βαθεῖα μεσάνυκτα, νῆαι σκοτάδι πίσσα,
καὶ μόλις μίς 'στὸ στρώμα μας τὸν πάρομο χαμπάρι
νὰ βγούμε μὴ τὸ σωθρακο καὶ μὴ τὴν ποκαμῖσα,
λευκῆς εἰρήνης σύμβολα 'στουὺς δρόμους περιφέροντες
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροντες.

Φέρε, Χριστέ, τὸν Τουρκλά
νὰ δοῦμε θαύματα πολλὰ,
νὰ γίνῃ στάκτη καὶ καπνὸς τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
ποῦ Σόδομα κατήντησε κι' ἐξώλης καὶ προώλης,
σάν θεῖα μάστιγ' νὰ φανῆ, σάν δευτέρος Ἀτίλας,
ν' ἀποσάρωση σύμπασαν τὴν πλάσιν τῆς σκίπιας,
καὶ καθαρτήριος πύρ' τὴν γῆν ν' ἀποκαθάρῃ,
ποῦ μέσα τῆς γενεβολοῦν σκουλήκια κι' ἀσκαθῆροι.

Φέρε, Χριστέ, τὸν Τουρκλά
νὰ δοῦμε θαύματα πολλὰ,
τὰ τζάκια τῶν Σουκάρτιῶν
θρηνοῦντα νὰ τὰκούσω,
κι' ὄγκανιμοὺς πατριωτῶν
μὴ ταμπούρα νὰ κρούσω.

Νὰ σκορπισθῶν τάρπακτικὰ,
φαγάδες ἀρουραῖοι,
τῶν Κεντριῶν τὰ τρακτικὰ,
κι' ἔλ' οἱ νοικακχῆζιοι.

Μίς' ἀπὸ σπῆγμα νὰ πατοῦν
νεαῖδες σάν κι' ἡμίνα,
καὶ τάρμακα νὰ κραιπτοῦν
'στουὺς τοίγους κραιμαμένα.

Κι' ἔλ' οἱ φωστῆρες τῆς φυλῆς,
ποῦ τοὺς τιμᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' εἶναι μονάχα τὸ κεχρὶ
καὶ σκίφης καὶ σπουδῆ τῶν,
νὰ πᾶθουν τὴν κακὴ ψυχρὴ
καὶ τὴν ἀνάποθ' τῶν.

Κι' ὅποιος θαρροῦσε τοῦ ντουμὰ πᾶς πῆρε τὸν αἶρα
νὰλθῆ' 'στὰ σὺγκάλ'α του,
νὰ βγάλῃ κι' ὁ Κορδόνος ἀπὸ τὴν μουτονιέρα
τὰ τριαντάφυλλὰ του.

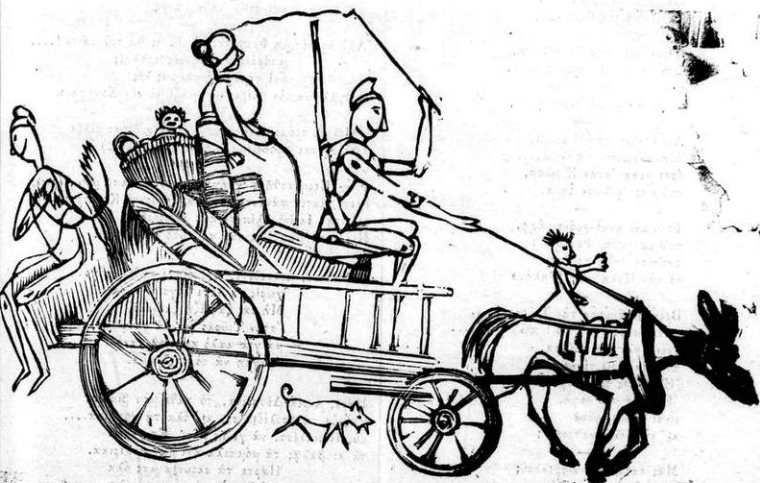
Καθίνας Τελαμώνιος
ὅ, τι μ'πορεῖ νὰ εἴσῃ,
καὶ δρόμος Μαραθώνιος
νὰ πάρῃ καὶ νὰ ὄσῃ.

Κι' ἡ πολιτοῦχος Ἀθήνα,
ποῦ πῆρε κάμπους καὶ βουνὰ,
νὰ κατεθῆ μεσάνυκτα 'στῶν Ἀθηνῶν τὸν βούρκο
κι' ἔπειτα 'στὴν Ἀκρόπολι ν' ἀνέθῃ μὴ τὸν Τούρκο,
καὶ τίτοια λόγια νὰ τοῦ πῆ:
«Ἐτέμ' Πασσά μου τσελεπῆ,
βλέπεις αὐτὰ τὰ μάρμαρα; ... ἴδικά σου μένουν πιὰ,
γιατὶ καὶ σὺ γνωρίζεις
πῶς θίλουν τίτοια μάρμαρα κι' ἀνθρώπους μ' ἀνθρωπιὰ
γιὰ νὰ τὰ μακαρίζῃ,
ἄλλοιως εἰ τὸση γαιδουροῖς ποῦ βόσκει 'στὴν Ἀθήνα
ν'τροπιζόνται κι' εἰκίνα,
κι' ὁ κόσμος τώρα περγιλιᾷ κι' ἡμίνα τὴν Παλλάδα...
σοῦ τὰ χαρίζω, παρ' τα, μὰ εἴσω τὴν Ἑλλάδα.»
Τίτοια τοῦ Τούρκου νὰ τοῦ πῆ, τίτοια νὰ τοῦ μιλῆσῃ,
καὶ τὸν σωτῆρα τὸν Ἐτέμ' 'στὸ στόμα νὰ φιλήσῃ.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτέμ' κι' ἰδῶ κανένα βράδου
πολλοὶ εἰ πῆθους νὰ χωθῶν γεμάτους ἀπὸ λάδι,
καὶ νὰ πετάξουν ἀπ' ἐκαὶ
σάν λαδομίνοις ποντικοί,
μὴ γόους δὲ σπαρτακτικοὺς
νὰ κρᾶζουν 'στὸν Σειφουλλάχ:
«Λυπηθῶμας τοὺς ποντικοὺς
καὶ σῶσε μας γιὰ τὸν Ἀλλάχ.»

Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, ποῦχε 'στουὺς ξινοὺς φόρτε,
χωρὶς καθέλου νὰ ντραπῆ
πρὸς τὸν Σειφουλλάχ νὰ πῆ:
«θυμῆσου πόσαις ντισταχι σ' εἰλόσαξαν 'στὸ κόρτε.»
Νὰ βουδαθῆ καὶ καθεμὴ τοῦ πλουσταριῶν Κοντέσσα
καὶ τσοκαρὸ κυρία,
κι' ἂν δὲν πατήσῃ Τουρκικο ποδῆρι κι' ἰδῶ μίσα
δὲν εἶναι σωτῆρια.

Φαντάσου νὰ τὸν ἔβλεπα τὸν Τούρκο Στρατηλάτη
νὰ μ'πῆ μὴ τὸν Σειφουλλάχ καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι,
κι' ἐν μίσῳ δούλων τῆς Ἀβλῆς πιστῶν κι' ὄψηλορρῶν
εἰς τὸν ἡλιοστῆλκτον νὰ ραχάτῃψῃ Θρόνον.
Φαντάσου νὰ τὸν ἔβλεπα νὰ στήσῃ κι' ἐκαὶ πέρα
μὴ Τουρκικὴ παντιέρα,
καὶ νὰ φωνάζῃ 'στουὺς Ρωμηοὺς μὴ μέμολομας κι' ἀστῆτα:
«επροσίχετε γιὰ τὸν Θεὸ μὴν παθ' ἡ Δυνασταία.»

('Ο Περικλῆτος ἔρχεται ἰσπευσμένως
κι' ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ λαχανικασμένος.)

—
" Ἐμαθὲς τὴν συμφορὰ,
Φασουλῆ μου φουκαρὰ ;
Οἱ μεγάλοι μας προστάται
κι' Ἑυρωπαϊοὶ διπλωμάται
μας ἀφίουν τοὺς πτωχοὺς
μὴ τοὺς Τούρκους μοναχοὺς
νίτα σέβεται νὰ τὰ 'ποιήσῃ
δίγως νὰ πετασοκοπούμε.

—
Κι' ὁ Σκουλοῦδης πρὸ πολὺ
τρέχει τρέχει καὶ μιλιῖ
μ' ὑποκειμένα ἤγηλά,
τὸν ἀφίνει, τ' ἄλλο πρᾶνει,
κι' ὀλοῖνα, ἀμουντανᾶ,
διαμαρτυρησεὶ κανεὶ.

—
'Ομιλεῖ τοῦ Γερμανοῦ,
πέρνει καὶ τὸν Ἀγγλο εὐάφρα,
κι' ἐνῶ τρέχει 'στὸν 'Ονού
δὲν ξεχνᾷ καὶ τὸν Ἀβέρνα.

—
Καὶ φωνάζει μὲ φωνή:
« Δὲν Σκουλοῦδη Στεφανῆ,

κάστανα μὴν τοὺς χαρισθῆ;
κι' βλοῦς νὰ τοὺς στραγκατάρη,
καὶ τὰς διαμαρτυρησεὶ
δοσὸ πᾶς νὰ τῆς φορταρῆ.

—
Εἶδες εἶδες ἀτιμία ;
σὸν κι' αὐτὴ δὲν εἶναι μίξι.
Δὲν τὸ 'πίστατε κανεῖς...
'Θύμισε κι' ὁ Στεφανῆ,
μὰ κι' ὁ Ράλλης δὲν κρατεῖται
καὶ 'στουὶ Πρίσβεις ἀμολεῖται.

—
Βρὲ διαβόλου κηδεμόνες, δὲν λυπάσθε, δὲν πονεῖτε ;
μὰ κανένας τέλος πάντων ἀπὸ σὰς δὲν συγκινεῖται ;
'Όταν κάθοδον ἤπαιλαι κι' εἰς Ἀθήνας ὁ Πασσας
τὰ πολλὰ συμφίροντά' μας δὲν 'κρημάστηκαν οἱ σὰς ;
δὲν ἐγύρισ' ἐκ τῆς Κρήτης ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς
κι' ἀνευ τῆς ἀνακαυχῆς ;

—
Σεῖς δὲν ἀκόματε 'στὴ μίσση τὸν ἀξίγιστο καυγᾶ μας ;
δὲν μᾶς εἶπατε μὲ τρόπο νὰ καθίσωμε 'στ' αὐγὰ μας,
καὶ σεῖς μόνοι θὰ τὰ 'πῆτε μὲ τῆς Πύλλης τὸ Ντιβάνι
καὶ τὸ καζὸ τῆς εἰρήνης θὰ τελειώσῃ μᾶνι μᾶνι ;

—
Ποῦναι τόσαις ὑποσχίσεις, ποῦ κι' οἱ λόγοι τῆς τιμῆς,
ποῦ πιστώσαμε κι' ἡμεῖς,
κι' ἔμουντζώσαμε τῆς πρώτης τοῦ πολέμου φασκριαῖς
κι' ἀμολήσαμε ' ἐρεθραῖαις,

κι' ὅλο τὸ Στρατόπεδὸ μὰς ἀπὸ τὴν Ἁγιά Μαρτίνα
ματετίθη ἴσ' τὴν Ἀθήνα,
καὶ μὲ φούριξ ἀπ' ἰδῶ
'στειλάμε τὸν Ταγματῆ;

Ὅσοι μὲς ἴσ' τὰ Κοινολόγια,
ὄσοι ἴσ' τοὺς Μινιστροὺς μίση,
ποῦ μὰς ἔκκεν σκλάττα
τὰ πολλὰ μὰς ἰντερίσση.

Δὲν ἐτίλειωσαν οἱ κόποι,
δὲν τελεῖσαν τὰ δεινὰ...
ὄσοι μὲς ἴσ' τὴν Εὐρώπη,
ποῦ μὰς ἴσ' γίλασε ξανά.

Φτεῦ καὶ κικὸ χρονο νᾶχη,
ποῦ μὰς λῆσι, Φασουλῆ:
εὐκρίτα καλὰ μονᾶχοι
μὲ τὴν Πόλη τὴν Ψηλῆ.»

Βοὶ τὴν ἄπιστη τὴν Τούρκα!...
ταῖνα τούτη... πῶ! πῶ! πῶ!...
ἔγω πάλι μὲ φούρκα,
ποῦ δὲν ἔξωσι τὴν πῶ.
Ἔλα μὲς τὸ σερβὰ,
Ἐστρία μου σορῆ,
εἶναι συμπεριφορὰ
κι' εὐγενῶν ἀνατροπῆ;

Μὰς κατῆσαν τρελλοὺς
τόσοι διπλωμάται ξίνι,
λέγοντα ἴσ' τοὺς Θεσσαλοὺς
πῶς ὁ θερμὸς θὰ γίνη.

Κι' ἴσαν ἴσ' τὸ νὰ γυρίσουν
μὲ βιοζία καὶ μὲ κλαρίνα,
μὰ πρὶν πᾶν νὰ θείρουν
ἴσ' τὸν θερμὸν ἢ πείνα.

Πῶς τὰ ξεγᾶνεσι ὅλα σου
καὶ βράζει τὴν περὶά σου;
Ἄλλ' ἄς εἶναι, δὲν πειράζει,
κι' ἂν μὰς ἔπειξαι σκληρὰ,
μὰ καὶ τούτη τὴν φορὰ
δὲν θὰ βάλωμε μαρὰ.

Καὶ γι' αὐτὰ καὶ χίλιχ τόσα,
ποῦ δὲν ἔρχονται ἴσ' τὴν γλώσσα,
θᾶψα τὰρα ντοκουμέντο
σπουδαίτητος πολλῆς
γιὰ κἀλλῆ τὸ Παρλαμέντο
τῆς κυράτας τῆς Βουλῆς,
νὰ σοῦ δώση, νὰ σοῦ δώση,
καὶ βρισταῖς νὰ οἱ φουσκώση.

Φασ.— Ἐφθᾶσε πάλιν ὁ καιρὸς
ποῦ τρώοι μὲ θείρει...
οἱ βεβικῶνα σερβῶς
Ἐτὲμ πῶς μὲς μυρῆσι.
Πᾶμε νὰ φύγωμε, μπαμπᾶ,
φονάζουν τὰ κουρῆλα...
τρεῖς νὰ φέρη ἀραμπᾶ
καὶ ὅσοι τὰ κουρῆλα.

Θ' ἀναχωρῆσω, δὲν ἴσ' μπορῶ,
ἔγω σπουδαῖο λόγο...
βραδὰτ ἴσ' ἴσ' ἀναχωρῶ,
καὶ δένω καθὲ μπόγο.

Ἄγ! ἀριλόγη Φραγκιὰ, τί ρίμικι θὰ σοῦ κᾶνω!...
μπόρκα μὰς ἔφρισε πολλῆς
καὶ σήμερα ξερὰ μὰς λῆσι
νὰ βγάλωμε τὸν σβέρκο μὰς μὲς ζι μὲ τὸν Σουλτάνο.

(Ἐφ' οὗ μὲ τρώοι σκέπτεται νὰ πάρη δρόμο μίλια
προσέρχεται θερυθωδῆς ἡ ζῦλινη φαμῆλια.)

Φ.— Ἐτοιμασθῆτε γρήγορα, τὸν ἀραμπᾶ μου σέρνω...
ἔχετε πίστιν πάντοτε ἴσ' τοῦ κράτους τὸ Κουβέρνο,
κι' ὅταν ἔκκεν βλέπει πῶς αἰσιόδοξοι
δένετε τὰ μπαούλα σας σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ.

Πιστεύετε, πιστεύετε, καὶ ὅσοι καθὲ μπόγο
χωρὶς νὰ λῆτε λόγο.
Μὴ σας ξαφνίχη ξαφνικῶ,
ἴσ' τὸν Τούρκο δὲν θὰ σκίψωμε,
μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ
ἀνάγκη νὰ τὸ στρίψωμε.

Πᾶρε, κυρία Δέσποινα, τὸ καθὲ μου βιβλίο,
μὰξίμ τὰ στολῆζι σου κι' ὅλα τὰ γραλικά...
σύ, Περικλέτο, νὰ γενῆς εἶδος Ἐπιτελεῖο
νὰ κουβαλᾶς τὰ μωμῆλια καὶ τὰ πουλερικά.
Πᾶρε τὰ σκουρῆ μὰς ὅλα
κι' ἄς μὴ μείνη κατσαρόλα
μὲς ἴσ' τὸ παλγομαγειρῆ,
μὴτε πᾶσοι καὶ φλυτᾶνι,
πᾶρε κι' ἀπ' τὸ πλουταριὸ
τῆς μουγαδάς τὸ καζάνι,
μὰ δὲν πρῆσαι μὴτε σκᾶρη ἴσ' τὴν αὐλῆ μὰς ν' ἀπομείνη
μὴπως μίση κᾶποιοι Γεῖγικα τὰ ρημαδικὰ τοῦ πλύνη.

Ὡς ἀνάμνησιν ἴσ' τὸν Τούρκο καὶ βελῶν δὲν ἀφίνω,
πᾶρε τούτο, πᾶρ' ἔκκεν,
τὰ γραφῆτα μὰς, τὰρχεῖα,
καὶ τὰνῶνα δογῆτα.
Ἔλα πᾶρε, Περικλέτο,
καθὲ τοῦ Ρω μὲ η οὐ λυμπρίτο,
μὴν ξεγᾶνεσι καὶ τὸ σκαλι μου, ποῦ τὸ βλέπω καὶ ποῦ,
πρὶν αἰχμᾶλωτο τὸ πᾶσσοι σᾶν κι' ἔκκεν τὸ Ζανὸ.

Ζεῖψτε ἴσ' τὸν ἀραμπᾶ μὰς τὴν γνωστὴ μὰς τὴν γαϊδοῦρα
νὰ μὰς πάρη γιὰ τὰ Γιούρα.

Πᾶμε πᾶμε... τί φαγγᾶρι καὶ τί ξεστῆρη βραδὰ!...
κατεῦδο μὰς καὶ πάλι, μὰ πρὶν φύγωμε, παιδιὰ,
μὲς ἴσ' τὸν φῆρο τὴν Ἀθήνα ὄσωσι κᾶποισαι φουστῆσαι,
μὰ χρᾶστα καὶ τοὺς Φράγκους μὲ Ρωμαῖκῆσαι βρισταῖς.

Φεῖγω μὲ φυγὴν ἀνδρείααν, συμπολίται μου γενναῖοι
καὶ γλεντζίδες Ἀθηναῖοι,
ποῦ κι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ
τὴν περᾶτε μὲς χᾶρα,
καὶ ἴσ' τῶσικι πατινάδες
δὲν ἀκούτε τῆς μαννάδες,
ποῦ μὲ βόγγους τᾶρα τᾶρα
φλεκτρίζουν τὸν ἀγέρα...
Ὁ Πατρίδα μου φορῶσα!
Ὁ πιντᾶρρανη Μητέρα!